

1

*Boy, you know you love it
How we smart enough to make these millions
Strong enough to bear the children (children)
Then get back to business
See, you better not play me (me)
Oh, come here, baby
Hope you still like me
F you, pay me*

*My persuasion
Can build a nation
Endless power
With our love we can devour
You'll do anything for me*

*Who run the world? Girls (girls)!
Who run the world? Girls (girls)!
Who run the world? Girls (girls)!*

'Sorry?'

Bo schrikt op van de dwingende vinger die in haar schouder port en trekt haar koptelefoon af. Haar collega

Mark kijkt haar grijnzend aan, waardoor haar blik meteen naar zijn donkergele tanden wordt getrokken. Ze moet moeite doen om haar walging niet te laten doorschemeren, en het kost haar minstens zoveel moeite om niet naar zijn tanden te blijven kijken. De mens zit moeilijk in elkaar.

‘Is het misschien mogelijk dat je, als je klaar bent met de wereld te runnen, even wat koffie voor ons kunt “runnen”?’ Mark begint te lachen. ‘Snap je ‘m, runnen?’ Hij geeft met zijn handen nog in zijn zakken een por aan Bo. Lize, het kantoorgenootje van Bo, kijkt op en werpt haar een veelbetekenende blik toe.

Mark is het type collega dat je doet denken aan je rare oom met kerst. Net iets te veel tekst, net iets te weinig persoonlijke hygiëne en vooral erg slecht in het erkennen van *personal space*. Maar desondanks is hij ook niet onaardig. Eerder sociaal ongemakkelijk, en dat is sneller te vergeven. Daarnaast is hij de financieel directeur van Creative Inc. Als hij zegt dat je moet springen, dan vraag je hoe hoog. Dus ook vandaag weer geen middelvinger, maar gewoon de koffie waar hij om vraagt.

‘Hetzelfde als altijd?’ vraagt Bo ongeïnteresseerd, omdat ze weet dat de bestelling nooit verandert. Ze pakt haar rode lokken samen in een lage staart en doet er een elastiek omheen.

‘Ja... of nee, wacht even.’ Ze wacht geduldig totdat Mark klaar is met zijn dagelijkse toneelstukje. Iedere dag veert hij weer op bij het idee dat er ook allerlei soorten melk in je koffie kunnen, om vervolgens traditiegetrouw terug te komen bij zijn geliefde kop filterkoffie.

‘Zal ik een keer een cappuccino doen?’ vraagt Mark zich hardop af.

‘Kan,’ speelt Bo het spelletje mee.

‘Weet je wat?’ grinnikt Mark. ‘Ik ga voor een...’

‘Houd ons niet langer in spanning,’ zegt Bo droog, terwijl ze Lize een knipoog geeft.

Mark is even stil. ‘Doe toch maar gewoon een kop koffie, zonder iets,’ besluit hij dan.

Halleluja, zegt Bo zonder geluid te maken tegen Lize, die nu in de lach schiet.

‘Goede keus. En voor de rest twee cappuccino met haver en een verse muntthee?’ zegt ze geroutineerd.

‘Ja, het gebruikelijke. Maar dat weet jij wel, hè, dingetje!’ zegt Mark opgewekt terwijl hij zich omdraait en weer terug naar zijn eigen kantoor loopt. Bo knikt terneergeslagen. *Dat weet dingetje inderdaad wel*, denkt ze.

Toen ze bijna een jaar geleden bij Creative Inc. begon als junior agent, had ze er toch iets meer van verwacht. Dit is hét agentschap voor de grootste kunstenaars van het land. Iedereen die ook maar iets in de kunstwereld betekent, wordt door hen vertegenwoordigd. Een zeer populair bedrijf en daarom niet makkelijk om binnen te komen. Maar als Bo iets wil, dan gaat ze er voor de volle honderd procent voor. En in dit geval betekende dat haar ‘indrukwekkende’ cv vol vakkenvullende en ijsscheppende kwaliteiten enigszins aandikken. Want ze heeft dan misschien wel kunstgeschiedenis én economie gestudeerd, met alleen een lullige stage in een galerie als werkervaring zou ze alsnog geen schijn van kans hebben gemaakt. Er stond duidelijk in de vacature dat een junior agent minstens drie jaar ervaring moest hebben. Maar hoe kun je nou als starter ervaring hebben? Als je daardoor afgeschrikt wordt, dan blijven er niet heel veel vacatures meer over.

En dus wisselde ze het woord ‘stagiair’ in voor teksten als

‘hoofdverantwoordelijk voor expositie van.’ Niet waar, maar ook niet onwaar. De kans om uitgenodigd te worden bleef klein, maar zou ze door de ietwat royale interpretatie van haar daadwerkelijke cv wél worden uitgenodigd, dan had ze in ieder geval een eerlijke kans om zichzelf te laten zien. Daarna waren ze vrij om haar op die indruk af te wijzen in plaats van op een stel stomme regels.

In theorie een goed plan, maar toen Bo bericht kreeg dat ze echt op gesprek mocht komen, waren haar ballen in geen velden of wegen meer te bekennen. Ze zette zich eroverheen, bereidde het gesprek tot in de puntjes voor en pakte iedereen in met haar enthousiasme. De baan was voor haar. De euforie, het idee dat ze haar droombaan te pakken had, heeft alleen nu krap een jaar later plaatsgemaakt voor een gevoel van verveling. Ze zit als reserve op de bank, zonder speeltijd.

Nostalgisch denkt Bo aan haar eerste dag. Hoe ze haar hele kledingkast twee keer had doorgespit, volledig nieuwe outfits geshopt, om uiteindelijk gewoon haar zwarte pak dat ze al jaren heeft, aan te doen. Hoe ze tien minuten te vroeg voor het monumentale gebouw in het centrum van Den Haag met samengeknepen billen bleef staan omdat ze niet te vroeg, niet te laat, maar klokslag negen uur binnen wilde komen. Ze moet lachen als ze denkt aan hoe ze zich eenmaal binnen met open mond aan alle kunst vergaapte, en dat het niet echt een lekkere binnenkomer was dat de paarse fluffy kubus waar ze op was gaan zitten niet een bankje, maar een kunstwerk bleek te zijn. Klassieke beginnersfout.

Dat ze vooral uitvoerende klusjes moet opknappen, vond ze in de eerste instantie niet zo raar, want hé, ze was de nieuwe. Misschien had ze werken bij Creative Inc. ook

een tikkeltje geromantiseerd. Zich te veel laten leiden door haar eigen droombeeld van werken in de kunstwereld. Maar in haar verdediging, er stond ook niets over iedereen's knechtje zijn in de vacature.

Ze ververst voor de honderdste keer vandaag haar e-mail. *Geen nieuwe berichten*, concludeert ze jammerend.

Met de dag worden haar geduld en motivatie minder, en bestaan haar dagen voornamelijk uit haar tijd uitzitten en hopen dat het dubbelzijdig printen snel wordt ingeruild voor meer serieuze stappen en een leven vol exposities en koffieafspraken met kunstenaars.

Ting.

Een nieuwe mail vliegt haar inbox binnen. Ze veert op. Iedere mail kan een nieuwe opdracht zijn en een mogelijkheid om meer van zichzelf te laten zien. Ze drukt op het bericht om het te openen.

Dag allen. Ik ben vandaag jarig, dus er staat taart in de keuken. Graag geen vragen over mijn leeftijd en ieder maximaal één punt pakken, want anders heb ik niet genoeg ingekocht. Groet, Sandra (administratie).

Bo zucht. *Ik kan veel meer dan dit.* Er moet echt iets veranderen. Maar voor nu moet er koffie gemaakt worden. Met veel tegenzin sleept Bo zich van haar stoel om in de keuken op de begane grond de drankbestelling voor Mark en zijn financiële collega's te gaan maken.

2

Bo sjokt door de gangen van Creative Inc. naar de lift. Door alle kunst die er van de klanten hangt is het net een klein museum en nooit een straf om doorheen te lopen. Dit is waarom ze hier wil werken. Kunst is Bo's passie, altijd al geweest. Haar moeder nam haar als klein meisje regelmatig mee naar verschillende musea en die grote gebouwen met kunst uit allerlei tijden hadden voor haar iets magisch. Ze kon uren naar een schilderij kijken en er in haar hoofd hele verhalen bij bedenken. Wie waren deze mensen op het schilderij? Wat was hun lievelingseten? Waar kijkt iedereen naar? Waarom staat die stip daar? En waarom gebruikt de schilder deze kleuren en materialen?

Verwonderd kijkt Bo om zich heen. Verschillende stijlen, groot, klein; het hangt allemaal door elkaar heen. Een prachtige chaos. En ze ziet altijd wel weer iets nieuws. Ze blijft even staan bij een werk dat pas net is geplaatst. Het ziet eruit als een grote hoop afval, meer niet.

'Bijzonder, hè?' *Head agent* Tim, en dus haar directe leidinggevende, is bij haar komen staan. Zijn blonde krullen lijken door de grote hoeveelheid gel op hard geworden slierten spaghetti. *Hij zou echt zoveel beter wax kunnen gebruiken*, denkt Bo.

‘Ik zie het nog niet helemaal,’ geeft Bo eerlijk toe.

‘Het mooie aan dit stuk is dat je verder moet kijken om de schoonheid te zien.’

Bo gaat ijverig met haar ogen alle blikjes, zakjes, stukken oud papier en eetresten een voor een af op zoek naar het aha-moment. ‘Sorry, maar ik zie echt alleen maar afval.’ Ze kijkt Tim niet-begrijpend aan.

Hij gaat naast haar staan. ‘Je schrijft het te snel af. Kijk nog een keer goed.’ Hij kijkt strak naar het afval en wijst met zijn vinger. Bo volgt zijn vinger en knijpt haar ogen samen. Dan opeens ziet ze het. De berg met afval verdwijnt en het patroon van de schaduwen die het maakt komt naar de voorgrond. Al die blikjes, lege verpakkingen, zakjes en ander afval zorgen voor een prachtig lijnenspel op de muur. Een schaduwfiguur zit op de grond en kijkt omhoog naar het schouwspel.

‘Vuurwerk,’ roept Bo uitgelaten alsof ze net een mysterie heeft opgelost.

‘*Shadow art*,’ legt Tim uit.

‘Wauw, dit is echt heel gaaf!’ Bo loopt enthousiast om de berg met afval heen. ‘Hoe hebben ze dit voor elkaar gekregen?!’

Tim lacht. ‘Bo, nu ik je toch zie. Heb je tijd om voor mij een verslag uit te werken?’

‘Ja, natuurlijk,’ zegt Bo volgzzaam.

‘Fantastisch! Ik kom straks nog wel even langs je bureau om de details te bespreken.’ Hij zwaait joviaal en loopt dan weer door. Bo kijkt nog een keer naar het kunstwerk en vervolgt haar weg door het gebouw. Ze mag dan wel niet de meest spannende dingen doen, maar met een professioneel oog naar kunst kijken heeft ze hier wel geleerd. En niet alleen kijken naar kunst. Ook haar collega’s heeft ze de

afgelopen maanden volop geobserveerd en geanalyseerd. Behoorlijk vermakelijk, want voor een club mensen die claimt zeer origineel en uniek te zijn, zijn ze een behoorlijk clichématige kantoorjungle.

Bo kijkt naar rechts, het kantoor van haar sales-collega's in, waar het struikelen is over de hippe gadgets en het gladde gedrag. Voor de meerderheid in die ruimte is het stereotype helemaal waar: prima in staat om zelfs zand te verkopen in de woestijn. Behalve Jack; een typische vrijbouter. Hij doet precies genoeg om 'aan' te blijven, maar is voor de rest voornamelijk *out of office*. Op vakantie, training, afspraak: druk, druk, druk. Hij is als die ene vriend die er altijd is als er iets gevierd moet worden, maar onbereikbaar op het moment dat je een keer moet verhuizen en wat extra handjes nodig hebt. En dan natuurlijk net als je de laatste doos opruimt vragen of hij nog iets kan doen. Nee, dank je.

'Ben je al buiten geweest? Is het niet geweldig weer?' zegt haar collega van marketing in het voorbijgaan.

Bo werpt een blik naar buiten. 'Het is al de hele dag aan het miezeren,' zegt ze niet-begrijpend.

'Daar komen de mooiste regenbogen van,' antwoordt haar collega zonnig.

Bo schudt haar hoofd. 'De eeuwige optimist'. Al staat de hele wereld in brand, dan nog is er iets om dankbaar voor te zijn. Relativerend én irritant tegelijk, en in ieder bedrijf wel aanwezig.

'Hi, Do!' Een man met een hippe net-uit-bed-coupe waar hij duidelijk eerder voor is opgestaan, groet haar.

'Het is Bo,' roept ze hem na.

'Dat zeg ik toch?'

Het heeft geen zin meer om iets te zeggen, want de man

is al uit haar gezichtsveld verdwenen. En daarnaast, het zou hem vrij weinig schelen. Helaas exemplarisch voor wel meer mensen in dit gebouw. Het is een hoop gebakken lucht en vooral veel preken voor eigen parochie. Een logisch effect als je weet dat je met een knip van de vingers kan worden vervangen.

Bo komt langs de grote centrale ruimte waar de hele financiële afdeling als robots zitten te werken achter hun computer. Of ze zijn echt zo saai, óf ze proberen Mark af te schudden. Dat kan ook nog.

‘Doet hij het nou nog niet?’ Een man geheel gekleed in zwart komt naar de printer gelopen waar Bo naast staat.

‘Ah, Bo. Wat fijn dat jij hier net bent!’ roept de man hard. Hij loopt kaarsrecht en alsof hij een lepel met daarop een ei tussen zijn benen heeft geklemd.

‘Leo,’ zegt Bo moederlijk. ‘We zouden toch stoppen met alles te printen? Het streven is om over vijf jaar een *paperless office* te zijn, weet je nog?’

‘Ja, lieverd, ik weet het. Die bomen zijn mij ook echt heel dierbaar, maar ik ben gewoon zo gehecht aan papier. Op zo’n scherm komt het bij mij gewoon niet binnen. Ik moet het vasthebben, kunnen ruiken, opmerkingen ernaast kunnen schrijven. Weet je wat, ik plant vandaag nog wel een boom ergens. Dat kan tegenwoordig toch via het internet? Boompje eruit, boompje erin,’ zegt Leo opgewekt. ‘Maar kun je mij eerst even helpen, want de printer doet het dus niet.’

Bo bekijkt de printer en ziet al snel dat er geen papier in zit. Ze pakt een nieuw pak papier uit de kast naast de printer en vult de papierlade. Het apparaat begint direct documenten uit te spugen.

‘Fantastisch! Dank!’ Leo pakt zijn papieren en beent met

dezelfde denkbeeldige lepel met ei erop tussen zijn benen weer weg. *De collega die schijt heeft aan alles*, denkt Bo terwijl ze Leo met een glimlach nakijkt. Die ene die ondanks alles zijn eigen ding blijft doen en dwars door het hele systeem heen dendert. Een bijzonder type, maar zo succesvol in wat hij doet, dat alles door de vingers wordt gezien. Er is nog geen agent geweest die de successen van Leo heeft kunnen evenaren en dus wordt zijn obsessie voor printen, ondanks de ambitie om te verduurzamen, gedoogd.

Midden in de ruimte staat een glazen kubus. Door de witte strepen die eroverheen zijn gezet kun je niet zien wat er binnen gebeurt. Maar Bo weet wel wat er binnen is, of beter gezegd, wie. Dat is het kantoor van de koningin van deze disfunctionele familie, de CEO van Creative Inc., Zsa Zsa de Vriend. Beroemd, omdat ze iedereen in de kunstwereld kan maken, en berucht, omdat ze ook iedereen in de kunstwereld kan breken. En dat allemaal terwijl niemand haar ooit echt heeft gezien. Communiceren doet ze via de mail en als Zsa Zsa al naar buiten komt, dan doet ze dat bedekt. Van een enorme pony met minstens zo grote zonnebril, tot een bijzondere hoed of zelfs een compleet masker; haar gezicht is nooit echt te zien. Beetje apart, vond ook Bo toen ze net bij Creative Inc. begon, maar het werd haar al snel duidelijk dat het niet de bedoeling is om vragen te stellen over Zsa Zsa. Doordat er zo weinig over haar bekend is, is er echter genoeg ruimte voor speculatie. Zo gaat het verhaal dat ze als kind gewond zou zijn geraakt bij een verschrikkelijke brand waardoor haar gezicht is verminkt, anderen claimen dat Zsa Zsa de Vriend slechts een pseudoniem is en er heel iemand anders schuilgaat onder die vermommingen. Wat zeker is, is dat ze bevriend is met alle groten der aarden en je voor haar moet oppas-

sen. Wat je ook doet, maak haar niet boos. Bo weet eigenlijk niet zo goed waar die slechte reputatie vandaan komt, want ze heeft Zsa Zsa nog nooit boos tegen iets of iemand zien doen en ze zal vast geen kinderen eten als ontbijt. Maar ze is niet van plan om er zelf achter te komen of de geruchten waar zijn of niet en neemt het zekere voor het onzekere door niet bij haar op te vallen. Al is ze ook gefascineerd door deze vrouw die omringd is door mysterie. Wie zou er achter al die poeha schuilen? En waarom al die poeha?

Bo schrikt op uit haar gedachten als plotseling de deur van de glazen kubus openvliegt. Ze voelt zich betrappt en kijkt snel naar de grond. Zonder nog op te kijken loopt ze zo snel als ze kan naar de lift om eindelijk koffie te gaan zetten.

Wanneer Bo haar kantoor weer binnenkomt, ziet ze dat Lize er niet langer alleen zit. Tim is er ook en zit op een krukje.

‘Zo, dat duurde even,’ zegt Lize opgewekt met een stralende glimlach. Ze is wat je noemt een natuurlijke schoonheid en de belichaming van ‘fris en fruitig’. Haar gezicht lijkt geen spoortje make-up te bevatten en haar wangen hebben altijd de perfecte, gezonde blos. Alsof ze net tien kilometer heeft hardgelopen met als toegift een plons in een beekje. ‘Ik begon me al zorgen te maken dat ik je moest komen redden van Mark.’

Tim begint hard te lachen. Bo en Lize kijken hem aan.

‘Redden, Mark,’ knort Tim. ‘Snap je?’ Hij valt stil zodra hij ziet dat Bo en Lize niet lachen. ‘Misschien had je erbij moeten zijn,’ voegt hij mompelend toe.

‘We waren erbij,’ zegt Bo droog. Ze is iedere keer weer

verbaasd over de hoeveelheid ongemakkelijkheid die Tim in zich heeft. Hij lijkt twee kanten te hebben: baas Tim die zakelijk en kundig is, en totale nerd Tim die gênante situaties lijkt te sparen.

‘Waar ik voor kwam,’ zegt Tim nu zakelijk. ‘Dat verslag waar ik je eerder over aansprak, het heeft haast en het is best wel wat werk. Het is vandaag vrijdag, maar kun je het begin volgende week afhebben?’

‘Geen probleem.’ Bo klikt op haar computer haar agenda open. ‘Ik heb vandaag alleen notulen die ik nog moet uitwerken, dus dat zou moeten lukken.’

‘Oké, super. Ik stuur je alle gegevens door via de mail en laten we maandagmiddag samenkomen om het te bespreken. Dan kunnen daarna de punten op de i en kan het dinsdag de deur uit. Ik stuur je nog wel een uitnodiging voor een tijd.’ Tim wil zich omdraaien, maar verandert halverwege van gedachten en draait weer terug. ‘O, en laat het mij uiteraard weten als je vragen hebt.’

‘Is goed,’ zegt Bo enthousiast. Ze is blij dat ze even iets anders mag doen en wellicht is er ook nog wat ruimte in dit verslag voor haar eigen ideeën.

‘Toppiejoppie,’ zegt Tim blij.

Toppiejoppie, really? denkt Bo verrast. Ze zwaait naar Tim die vertrekt en opent meteen de notulen die ze nog moet uitwerken. Laat ze dit klusje maar direct wegwerken, dan kan ze daarna meteen door met het verslag.

‘Weet je, ik heb dat soort verslagen al heel wat keren gemaakt,’ doorbreekt Lize de stilte. ‘Dus als je hulp nodig hebt?’ Ze kijkt Bo bemoedigend aan.

‘Wat aardig,’ zegt Bo dankbaar. ‘Ik zal zeker aan je denken.’

Lize knikt en verdiept zich weer in haar werk. Bo prijst

zich gelukkig dat ze met haar een kantoor deelt. Ze kan haar altijd om raad vragen en Lize is nooit te beroerd om iets uit te leggen. Het afgelopen jaar was niet makkelijk, maar door haar wel iets makkelijker. Bo is hier nooit komen werken met de intentie om vrienden te maken, maar stiekem is het toch wel heel fijn om iemand in je team te hebben.